

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของงานวิจัย

ในปัจจุบันนี้ วิทยาศาสตร์มีความสำคัญมากสำหรับมนุษย์ เริ่มต้นจากการเรียนรู้และศึกษารายละเอียดจากตัวเองและธรรมชาติ โดยสร้างกฎและทฤษฎีพื้นฐานเพื่อให้เข้าใจธรรมชาติได้ง่ายขึ้น และเป็นรูปแบบ ตลอดจนพัฒนาความรู้นำมาประยุกต์สร้างเครื่องมือและอุปกรณ์หลายชนิด และพัฒนาประสิทธิภาพในการทำงานของเครื่องมือ เครื่องจักร และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ให้ตอบสนองความต้องการของมนุษย์ให้มากที่สุด อย่างไรก็ตามมนุษย์มีความต้องการที่ไม่มีขีดจำกัดแต่มนุษย์ก็ต้องตระหนักไว้เสมอว่าทรัพยากรในธรรมชาตินั้นมีอยู่อย่างจำกัด เมื่อมนุษย์มีความเข้าใจในกลไกของธรรมชาติมากขึ้นก็จะสามารถนำทรัพยากรจากธรรมชาติมาใช้ได้มากขึ้นด้วย

วิทยาศาสตร์เป็นจุดเริ่มต้นของการทำความเข้าใจกับธรรมชาติ โดยใช้กระบวนการของเหตุและผล ปัจจุบันนักวิทยาศาสตร์มุ่งสนใจวิทยาศาสตร์ทางด้านนาโนเทคโนโลยี เนื่องจากพบว่าสารที่มีระดับขนาดนาโนเมตรมีสมบัติและพฤติกรรมหลายอย่างที่แตกต่างจากสิ่งที่มีมนุษย์คุ้นเคยในระดับขนาดที่มากกว่าไมโครเมตรขึ้นมา การศึกษาสมบัติของสารนาโนถูกนำมาประยุกต์ สร้างสิ่งใหม่ และเพิ่มประสิทธิภาพการใช้งานของสิ่งของเดิมที่มีอยู่ ดังรูปที่ 1.1 กระเป๋าที่เคลือบสารนาโนทำให้มีคุณสมบัติไม่เปียกน้ำและทนทานยิ่งขึ้น และชุดอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ที่ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ทำมาจากวัสดุนาโน เช่น ตัวไอซี ทรานซิสเตอร์ มีส่วนในการช่วยในการลดขนาดและเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานให้สูงขึ้น

กระเป๋าหนังที่เคลือบด้วยสารนาโน⁽¹⁾

ชุดอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ที่ใช้สารนาโน
เป็นส่วนประกอบอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์⁽²⁾

รูปที่ 1.1 ตัวอย่างผลิตภัณฑ์ที่นาโนเทคโนโลยีเป็นส่วนเสริมประสิทธิภาพ

นาโนเทคโนโลยี⁽³⁾ (คำว่า Nano มาจากภาษากรีกแปลว่า 1 ในพันล้านหน่วย) หมายถึงความสามารถในการทำ การวัด การสำรวจ การทำนาย และการสร้างสิ่งต่างๆ ในระดับอะตอมและโมเลกุล และสามารถใช้ประโยชน์จากคุณสมบัติและคุณลักษณะที่ค้นพบในระดับดังกล่าวได้โดยทั่วไปแล้วนาโนเทคโนโลยีทำงานที่ระดับเล็กมากๆ ตั้งแต่ 0.1 ถึง 100 นาโนเมตร หน่วยวัด 1 นาโนเมตรมีขนาด 1 ในพันล้านของเมตร หรือประมาณ 1/80,000 เท่าของเส้นผมมนุษย์หรือ 10 เท่าของขนาดอะตอมของไฮโดรเจน

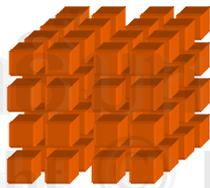
ในการศึกษาและวิจัยทางด้านฟิสิกส์ นาโนเทคโนโลยีมีความสำคัญ คือ เมื่อสารมีขนาดเล็กลงจนถึงระดับนาโนเมตร สารจะมีคุณสมบัติบางอย่างเปลี่ยนแปลงไปจากคุณสมบัติเดิมเมื่อสารมีขนาดใหญ่หรือเป็นก้อนสาร (Bulk) สมบัติของสารที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น อัตราส่วนของพื้นที่ผิวต่อปริมาตร คุณสมบัติทางไฟฟ้า เป็นต้น เมื่อสารมีขนาดเล็กลงจนถึงระดับนาโนจะทำให้อัตราส่วนของพื้นที่ผิวต่อปริมาตรรวมทั้งหมคว่าเพิ่มขึ้นอย่างมาก ยกตัวอย่างแสดงดังรูป 1.2 การเปลี่ยนแปลงพื้นที่ผิวต่อปริมาตรที่มีปริมาตร $1 \times 1 \times 1$ ลูกบาศก์มิลลิเมตร ที่มีพื้นที่ผิว 6 ตารางมิลลิเมตร เมื่อลดขนาดลูกบาศก์ให้เป็น $1 \times 1 \times 1$ ลูกบาศก์ไมโครเมตร แต่มีปริมาตรรวมเท่าเดิมสารจะมีพื้นที่ผิวเพิ่มขึ้นเป็น 6,000 ตารางมิลลิเมตร และเมื่อลดขนาดของลูกบาศก์ให้มีขนาดเพียง $1 \times 1 \times 1$ ลูกบาศก์นาโนเมตร พื้นที่ผิวจะเพิ่มเป็น 6,000,000 ตารางมิลลิเมตร

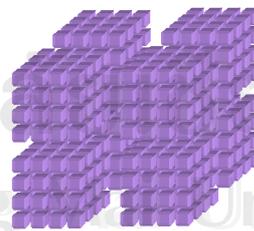
1 mm^3
พื้นที่ผิว = 6 mm^2

$1/8 \text{ mm}^3/\text{cubic}$
พื้นที่ผิว = 12 mm^2

$1 \text{ } \mu\text{m}^3/\text{cubic}$
พื้นที่ผิว = $6,000 \text{ mm}^2$

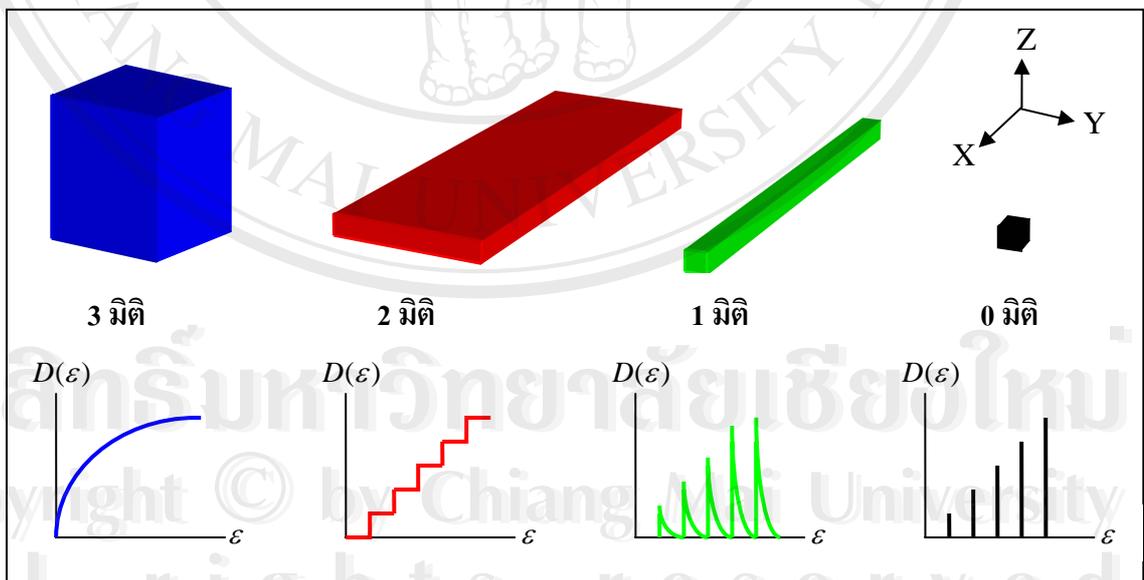

$1 \text{ nm}^3/\text{cubic}$
พื้นที่ผิว = $6,000,000 \text{ mm}^2$

รูปที่ 1.2 การเพิ่มขึ้นของพื้นที่ผิวเมื่อขนาดของสารเล็กลงแต่มีปริมาตรรวมเท่ากัน⁽⁴⁾

ซึ่งเพิ่มขึ้นถึงหนึ่งล้านเท่าค่าที่เพิ่มขึ้นมากมายอย่างนี้ มีประโยชน์โดยตรงกับอุปกรณ์ต่างๆ เช่น ใช้ทำ เซนเซอร์ซึ่งใช้พื้นที่ผิวในการเกิดปฏิกิริยา และสารเคลือบผิวทำให้วัสดุที่ถูกเคลือบสวยงามและใช้งานได้นานยิ่งขึ้น

สำหรับในงานวิจัยนี้ ได้ศึกษาถึงผลของมิติที่มีต่อคุณสมบัติทางไฟฟ้าของสารกึ่งตัวนำ (Semiconductor) เมื่อสารมีขนาดเล็กลงจนถึงระดับนาโนเมตร สิ่งที่น่าสนใจและมักจะเป็นคำถามคือ ทำไมต้องสนใจศึกษาคุณสมบัติทางไฟฟ้าที่ระดับนาโนเมตร คำตอบนั้นเนื่องมาจากผลกระทบของขนาดที่ลดลง (Size Effect) จนถึงระดับขนาดนาโนเมตรทำให้ที่อยู่หรือสถานะ (States) ที่อิเล็กตรอนสามารถครอบครองได้ในผลึก (Lattice) เปลี่ยนแปลงไป จากรูปที่ 1.3 เมื่อสารใน 3 มิติ ถูกลดขนาดความหนาในแนวแกน Z ลงเรื่อยๆ สถานะของอิเล็กตรอนในผลึกก็ยังไม่ได้รับผลกระทบใดๆ จนกระทั่งความหนาในแนวแกน Z อยู่ในระดับนาโนเมตร สถานะของอิเล็กตรอนก็จะได้รับผลกระทบจาก 3 มิติก็จะลดลงเหลือ 2 มิติ นั่นคือ ความหนาแน่นของสถานะ (Density of States) เปลี่ยนแปลงที่ระดับนี้นั่นเอง และเมื่อสารใน 2 มิติถูกลดขนาดความหนาในแนวแกน Y ลงเรื่อยๆ จนกระทั่งความหนาแน่นของสถานะเปลี่ยนแปลงไป จาก 2 มิติก็จะลดลงเหลือ 1 มิติ และเมื่อลดขนาดแกน X ลงจนความหนาแน่นของสถานะเปลี่ยนแปลงก็จะเป็น 0 มิติตามลำดับ

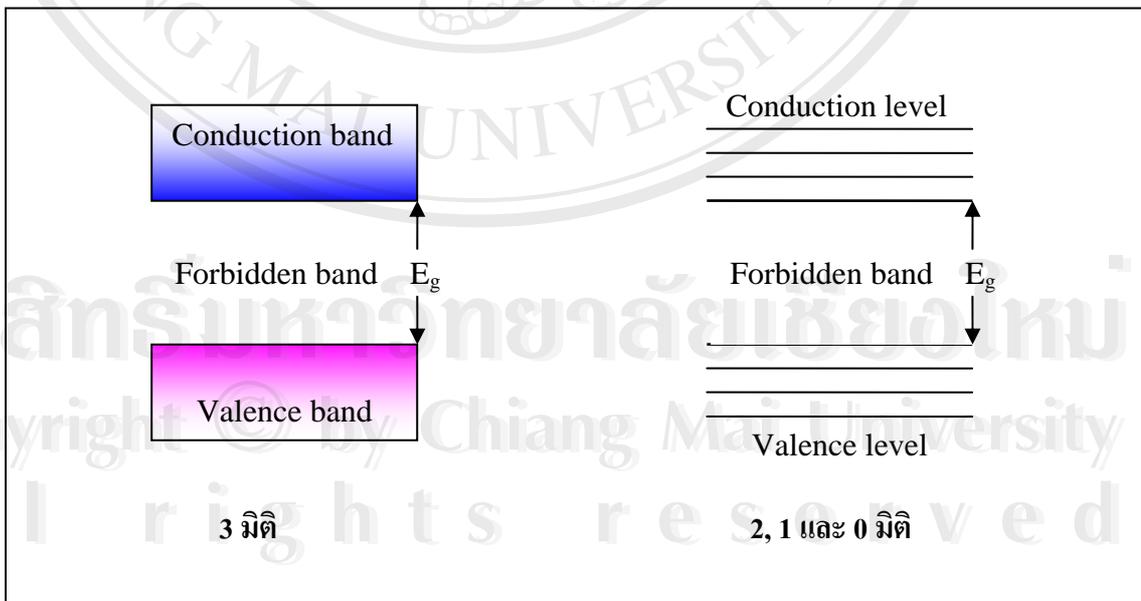
รูปที่ 1.3 ลักษณะของมิติและความหนาแน่นของสถานะของอิเล็กตรอนอิสระใน 3, 2, 1 และ 0 มิติ⁽⁵⁾

โดยที่ ϵ คือ ค่าพลังงานของอิเล็กตรอนอิสระ

$D(\epsilon)$ คือ ความหนาแน่นของสถานะ

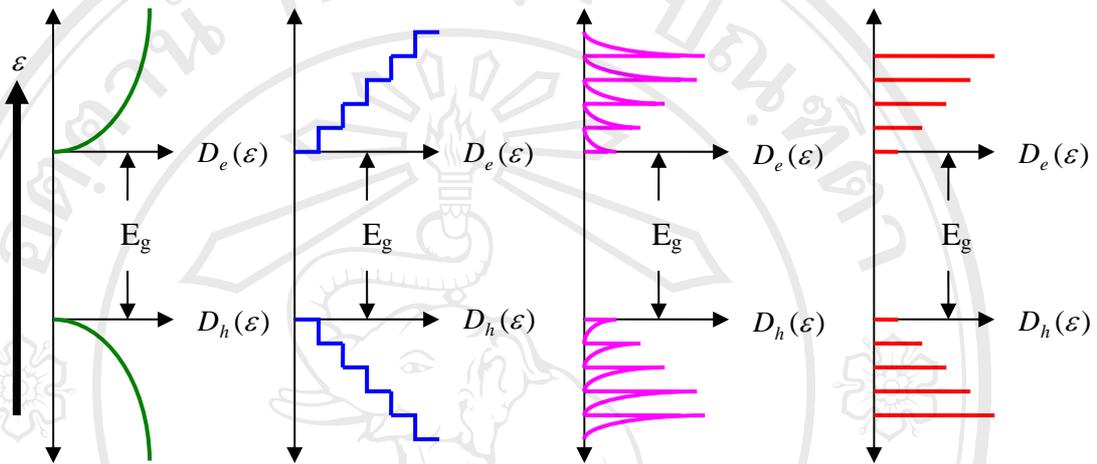
ความหนาแน่นของสถานะแสดงถึงจำนวนสถานะที่เป็นไปได้ต่อช่วงพลังงานหนึ่งๆ เช่น จากเดิมที่อิเล็กตรอนในโลหะสามารถมีพลังงานได้ทุกค่าใน 3 มิติ ก็จะกลายเป็นเลือกรับพลังงานได้ บางค่าเท่านั้นใน 2, 1 และ 0 มิติ ที่ค่าพลังงานใกล้เคียงกันบางค่าพลังงานจะมีอิเล็กตรอนอยู่มากและ ในบางพลังงานมีอิเล็กตรอนอยู่น้อยมาก ในที่นี้ใช้ผลกระทบทางควอนตัม (Quantum Effect) เป็น ตัวแบ่งมิติของสาร จะเห็นว่าใน 3 มิติ อิเล็กตรอนเป็นอิสระทั้ง 3 ทิศทางและเมื่อมิติลดลงเป็น 2 มิติ อิเล็กตรอนเหมือนถูกขังอยู่ในบ่อพลังงานศักย์ในแนวแกน Z ทำให้พลังงานของอิเล็กตรอนที่ เคลื่อนที่ในแนวแกน Z ไม่ต่อเนื่อง มีผลทำให้ความหนาแน่นของสถานะเปลี่ยนแปลงไปจาก 3 มิติ ทำนองเดียวกันในสาร 1 มิติพลังงานของอิเล็กตรอนที่เคลื่อนที่ในแนวแกน Y, Z ไม่ต่อเนื่อง และใน 0 มิติพลังงานของอิเล็กตรอนไม่ต่อเนื่องทั้ง 3 แกน

สำหรับสารกึ่งตัวนำใน 3 มิติ การนำไฟฟ้าจะใช้ประจุพาหะ 2 ชนิด^(6,7) คือ อิเล็กตรอนอิสระ ในแถบพลังงานนำ (Conduction Band) และโฮลอิสระในแถบพลังงานเวเลนซ์ (Valence Band) ดังรูปที่ 1.4 ที่อุณหภูมิศูนย์องศาสัมบูรณ์ ($T = 0\text{ K}$) อิเล็กตรอนทั้งหมดจะอยู่ในแถบพลังงานเวเลนซ์ สารจะมีคุณสมบัติเป็นฉนวน เมื่ออุณหภูมิสูงขึ้นอิเล็กตรอนจากแถบพลังงานเวเลนซ์จะได้รับ พลังงานจากอุณหภูมิที่เพิ่มขึ้นและมีการเปลี่ยนระดับพลังงานกลายเป็นอิเล็กตรอนอิสระในระดับ พลังงานนำ และเกิดโฮลในแถบพลังงานเวเลนซ์ด้วย สารจะกลายเป็นสารกึ่งตัวนำซึ่งการนำไฟฟ้า ของสารกึ่งตัวนำจะเปลี่ยนแปลงกับอุณหภูมิมากกว่าโลหะ

รูปที่ 1.4 แผนภาพแสดงระดับพลังงานของประจุพาหะของสารกึ่งตัวนำใน 3, 2, 1 และ 0 มิติ

ใน 2, 1 และ 0 มิติ เนื่องจากความหนาแน่นของสถานะเปลี่ยนแปลงไปจาก 3 มิติ จะทำให้แถบพลังงานนำกลายเป็นระดับพลังงานนำ (Conduction Level) และแถบพลังงานเวเลนซ์กลายเป็นระดับพลังงานเวเลนซ์ (Valence Level) นั่นคือ อิเล็กตรอนและโฮลมีพลังงานได้บางค่าเท่านั้นใน 2, 1 และ 0 มิติ ซึ่งเป็น quasi-dimension จะกล่าวรายละเอียดในบทที่ 2

รูปที่ 1.5 แผนภาพแสดงระดับพลังงานกับความหนาแน่นของสถานะของสารกึ่งตัวนำในตัวใน 3, 2, 1 และ 0 มิติ⁽⁵⁾

- เมื่อ ε คือ ค่าพลังงานของสารกึ่งตัวนำ
 E_g คือ ช่องว่างพลังงานของสารกึ่งตัวนำ
 $D_e(\varepsilon)$ คือ ความหนาแน่นของสถานะของอิเล็กตรอนอิสระ
 $D_h(\varepsilon)$ คือ ความหนาแน่นของสถานะของโฮลอิสระ

เมื่อแสดงรายละเอียดรูปที่ 1.4 เกี่ยวกับความหนาแน่นของสถานะก็จะได้ผลดังรูปที่ 1.5 จะเห็นว่า สารกึ่งตัวนำในตัวมีความสมมาตรทางพลังงานระหว่างอิเล็กตรอนและโฮลที่เป็นประจุพาหะ พิจารณาอิเล็กตรอน ใน 3 มิติตั้งแต่ระดับพลังงานนำขึ้นไปเป็นระดับพลังงานของอิเล็กตรอนที่เป็นประจุพาหะ เมื่อค่าพลังงาน ε สูงขึ้น ก็จะมีสถานะให้อิเล็กตรอนเลือกมากขึ้น ใน 2 มิติสถานะของอิเล็กตรอนที่เป็นประจุพาหะจะเพิ่มขึ้นเฉพาะบางค่าพลังงาน ใน 1 มิติระดับพลังงานที่สูงกว่าระดับพลังงานนำเริ่มแยกออกให้เห็นว่าที่ระดับพลังงานใกล้เคียงกันมีความหนาแน่นของสถานะแตกต่างกันมาก และใน 0 มิติอิเล็กตรอนมีระดับพลังงานได้เฉพาะค่าเท่านั้น ซึ่งในทุกมิติมีลักษณะเหมือนกันคือที่ช่วงพลังงานสูงๆ ขึ้นไป อิเล็กตรอนมีสถานะให้เลือกมากขึ้นเรื่อยๆ แต่อย่างไรก็ตาม แม้จะมีสถานะให้อิเล็กตรอนเลือกมากมายแต่ก็มีโอกาสในการเข้าครอบครองสถานะแต่ละสถานะไม่เท่ากัน

และเมื่อมีผลของอุณหภูมิลำบากเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยจะมีผลอย่างไร ซึ่งอธิบายด้วย การแจกแจงของเฟอร์มิ-ดิแรค (Fermi-Dirac Distribution) เนื่องจากอิเล็กตรอนและโฮลเป็นอนุภาคเฟอร์มิออนก็จะต้องมีพฤติกรรมที่เป็นไปตามหลักการกีดกันของเพาลี⁽⁸⁾ (Pauli Exclusion Principle) ซึ่งจะกล่าวรายละเอียดในบทที่ 2 ต่อไป

จะเห็นว่าการลดลงของมิตินั้นทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสมบัติหลายอย่างของสาร ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ล้วนเกิดขึ้นที่ระดับนาโนเมตรทั้งสิ้น น่าสนใจว่าความหนาแน่นของสถานะที่เปลี่ยนแปลงไปจาก 3 มิติ นั้นจะส่งผลทำให้สมบัติทางไฟฟ้าของสารกึ่งตัวนำได้รับผลกระทบอย่างไร สมบัติทางไฟฟ้าของสารกึ่งตัวนำที่สนใจศึกษาในงานวิจัยนี้ คือ ความหนาแน่นประจุพาหะในตัวเองและความนำไฟฟ้า

ความหนาแน่นประจุพาหะในตัวเอง เป็นปริมาณที่แสดงถึงประจุที่จะใช้ในการนำไฟฟ้าว่ามีจำนวนมากน้อยเพียงใด และน่าสนใจว่าในแต่ละมิตินั้นความหนาแน่นประจุพาหะแตกต่างกันหรือไม่ ผลของมิตินั้นทำให้จำนวนของประจุพาหะมีแนวโน้มที่แตกต่างจาก 3 มิติอย่างไร สำหรับความนำไฟฟ้า ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่แสดงการตอบสนองของสารกึ่งตัวนำเมื่อได้รับพลังงานจากสนามไฟฟ้าภายนอก ความสามารถในการนำไฟฟ้าขึ้นกับอุณหภูมิต่างไร และแต่ละมิตินั้นมีแนวโน้มแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งจะแสดงให้เห็นในงานวิจัยนี้

สำหรับตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหนาแน่นของสถานะ ความนำไฟฟ้าของสารทั้งสารโลหะและสารกึ่งตัวนำ มีเอกสารที่เกี่ยวข้องดังนี้

ในปี 1957 R. Landauer⁽⁹⁾ ได้เสนอทฤษฎีว่าการนำไฟฟ้าของอิเล็กตรอนอิสระโลหะใน 1 มิติ นั้น มีค่าไม่ต่อเนื่องเป็น $2e^2/h$ และค่าไม่ต่อเนื่องนี้ไม่ขึ้นกับชนิดของโลหะเลย แต่อย่างไรก็ตาม Landauer ไม่ได้สนใจ Inelastic Dissipation^(10,11) และอิเล็กตรอนแต่ละตัวในโลหะไม่มีผลต่อการเคลื่อนที่ของกันและกัน ซึ่งภายหลัง Fisher และ Lee⁽¹²⁾ ได้เรียกว่า Landauer Formula

ในปี 1988 B. J. van Wees⁽¹³⁾ และคณะ ได้ทดลองพบว่ามีการแพร่ไหลผ่านระหว่างขั้วไฟฟ้า 2 ขั้วที่มีระยะห่าง 250 นาโนเมตร และกระแสที่ได้มีค่าไม่ต่อเนื่องมีค่าเป็น $2e^2/h$ ซึ่งตรงตามทฤษฎีของ Landauer

ในปี 1996 E.N. Bogachek⁽¹⁴⁾ และคณะ ได้แสดงให้เห็นว่าสภาพนำไฟฟ้าของเส้นนาโนมีค่าไม่ต่อเนื่องโดยเป็นจำนวนเท่าของ $2e/h^2$ เป็นไปตามทฤษฎีของ Landauer⁽¹⁵⁾ ซึ่งการนำไฟฟ้าของเส้นนาโนแตกต่างจาก 3 มิติ ที่มีค่าต่อเนื่อง

ในปี 1997 B.V. Zeghbroech⁽⁵⁾ ได้อธิบายถึงความหนาแน่นของสถานะใน 3, 2, 1 และ 0 มิติ ซึ่งในแต่ละมิตินั้นมีการกระจายของสถานะในแต่ละช่วงพลังงานที่แตกต่างกันไป⁽¹⁶⁾ โดยในมิติ 2, 1 และ 0 มิติ มีค่าความหนาแน่นสถานะไม่ต่อเนื่องแตกต่างจาก 3 มิติ และในมิติที่ต่ำกว่า 2 มิติ สถานะ

ของสารจะมีสถานะที่อิเล็กตรอนครอบครองน้อยลง นั่นก็คืออิเล็กตรอนมีพลังงานจำกัดมากขึ้นในมิติที่น้อยลง⁽¹⁷⁾

ในปี 2001 K. Takayanaki⁽¹⁸⁾ ทำการศึกษาเส้นนาโนของทองที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 2-3 เท่าของอะตอม ในความดันที่ต่ำมากๆ พบว่าค่าที่บันทึกได้จากการสั่นของอะตอมของทองมีค่าเป็นจำนวนเท่าของ $2e^2/h$ และได้อธิบายว่าการนำไฟฟ้าของเส้นนาโนนั้นแตกต่างจากการนำไฟฟ้าของเส้นลวดใน 3 มิติ เพราะขนาดของเส้นนาโนเล็กมากจนมีผลต่อการกีดกันการเคลื่อนที่ของอิเล็กตรอนส่งผ่านพลังงานโดยประพัตต์เป็นคลื่นและสะท้อนภายในท่อ ซึ่งทดลองโดยใช้กล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอนแบบส่องผ่าน (TEM) ในการสังเกตผลการทดลอง

ในปี 2003 P.D. Mukunda และ G. Frederick⁽¹⁹⁾ ได้เสนอทฤษฎีว่า การนำไฟฟ้าของสารโลหะใน 1 มิติ นั้นมีค่าไม่ต่อเนื่อง และมองว่าอิเล็กตรอนเมื่ออยู่ในความต่างศักย์ไฟฟ้าจะเคลื่อนที่ผ่านผลึกโดยแบ่งเป็น Elastic scattering และ Inelastic scattering⁽²⁰⁾ กรณีที่มี Inelastic scattering เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ค่าความนำไฟฟ้ายังมีค่าไม่ต่อเนื่องเหมือนเดิมแต่จะไม่ใช้ $2e^2/h$ อีกต่อไป⁽²¹⁾

สิ่งที่สนใจในงานวิจัยนี้ ก็คือ ความหนาแน่นของสถานะส่งผลต่อสมบัติทางไฟฟ้า เช่น ความหนาแน่นประจุพาหะและความนำไฟฟ้าอย่างไรบ้าง และสารกึ่งตัวนำจะมีค่าความหนาแน่นประจุพาหะและความนำไฟฟ้ามีรูปแบบสมการเป็นอย่างไรในขนาดมิติที่ลดลง อิเล็กตรอนและโฮลในสารกึ่งตัวนำจะมีพฤติกรรมเหมือนหรือแตกต่างกับในโลหะอย่างไร และต้องใช้ข้อสมมุติอะไรบ้างที่จะช่วยให้คำนวณได้ง่ายยิ่งขึ้น ความนำไฟฟ้าเป็นสมบัติทางไฟฟ้าพื้นฐานสำหรับสารทุกประเภท เพราะถ้าเราทราบว่าสารชนิดนี้มีค่าความนำไฟฟ้าขึ้นกับอุณหภูมิมากหรือน้อยเพียงใดและต้องกระตุ้นด้วยศักย์ไฟฟ้าภายนอกมากน้อยแค่ไหนสารจึงจะมีสมบัติที่พิเศษออกมา แม้ว่าเราจะทดลองได้ก็รู้ด้วยความเคยชินแต่ไม่ได้เข้าใจเหตุผลที่มาจากแท้จริงของสารนั้นเราก็นำสารนั้นไปประยุกต์ใช้งานได้น้อย และเมื่อถามว่าคำนวณไปเพื่ออะไร คำตอบก็คือ เมื่อเราเข้าใจสมบัติต่างๆ ในรูปแบบที่แน่นอนก็เหมือนเรารู้ธรรมชาติของสารมากขึ้น และจะช่วยให้นำไปประยุกต์ใช้ในสิ่งที่ต้องการได้ง่ายขึ้น ทฤษฎีทางฟิสิกส์มุ่งค้นหาคำอธิบายธรรมชาติอย่างเป็นรูปแบบที่ชัดเจน ประโยชน์ที่สำคัญมากก็คือ เมื่อเราพบสิ่งแปลกใหม่ที่คล้ายสิ่งที่เคยพบเจอ แล้วเราสามารถอธิบายว่าทำไมสิ่งใหม่จึงมีพฤติกรรมอย่างนั้น โดยอาศัยจากความรู้ที่สะสมมา นี้คือ สิ่งพิเศษของการเรียนรู้ทางทฤษฎี

1.2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและคำนวณผลของมิติที่มีต่อคุณสมบัติทางไฟฟ้าของสารกึ่งตัวนำ เช่น ความหนาแน่นประจุพาหะในตัว ความนำไฟฟ้า จากความหนาแน่นของสถานะ
2. เพื่อหาแบบจำลองและกราฟแสดงความสัมพันธ์ระหว่างมิติกับคุณสมบัติทางไฟฟ้า เช่น ความหนาแน่นประจุพาหะในตัว ความนำไฟฟ้าของสารกึ่งตัวนำ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved